

Dos mesos i un dia al Nepal (XXIX)

text TONYO FIBLA

17-11-2008 Dilluns. Dharapani – Chame

Només sortim del poble empenem la pista sense cap tipus de dificultat i pocs desnivells fins a Baggarchhap, el poble següent. La pista segueix però nosaltres, de cop, la deixem per un camí a l'esquerra format per una interminable escalinata. Poc a poc, no podem anar massa a pressa ja que la costa és molt dura, anem guanyant altitud ràpidament. Sembla un contrasentit però així és. Nosaltres avancem a poc a poc però pugem molt en poc temps i poc espai. Des de que hem deixat la ampla pista i anem pujant per la llarga escalinata ens envolta un bosc preciós. Arbres, a banda i banda. De tant en tant veiem un tros de pista que no sabem d'on ve i que s'acaba als pocs metres.

Quan ens n'adonem ja hem pujat 700 m.

Quan pujava per aquesta escalinata de tant en tant pensava amb els dels ferros. Segurament haurà de passar per ací.

Estem esperant als guies i a la canadenc a costat d'una petita central elèctrica que dona llum al poblet de més amunt. Ací el consum domèstic d'electricitat és ben escàs: una o dues peres per casa i prou. Ara, a més, les llums ja són de baix consum.

La pujada l'hem feta amb samarreta de mànega curta. Encara que fa molt de fred, com fa sol i no fa fent, l'esforç ha compensat la gelor. De fet, a les ombries, si hi ha algun toll, l'aigua està congelada.

A l'hora de dinar s'ha acabat el turment de la pujada i ací, al sol, hem fet una bona migdiada després d'un abundant plat de *dal bath*.

Ací, en aquest mateix hotel va ser on vam fer nit abans de la retirada de l'any 96. El dia següent, al cap de una bona estona caminant pel soc que havia fet la gent a la neu, vam recular. Ara en canvi anem, al sol, en mànega curta i la neu la veiem ben alta.

Havent descansat, tornem una altra vegada a seguir la pista que ens durà a Chame, a unes tres hores.

Al darrera deixem el Manaslu i al davant ens apareix, preciós, l'Annapurna II. La pista va planejant entre coníferes, oferint-nos un passeig encantador sempre presidit pel magnífic pic que no deixem de mirar en cap moment. Una lluna esblanqueïda, en el cel blau i lluminós, completa la miranda. Àlvar i jo anem davant xarrant impregnant-nos de la bellesa de l'entorn ja que la comoditat del passeig, realment és un passeig, ens ho permet.

La pista va per la banda esquerra, a prou altura, sobre el riu que corre pel fons del barranc. En front, en el clar que han deixat els arbres al fer la pista, tenim l'Annapurna II i a la dreta la lluna. Així sense adonar-nos-en hem fet les tres hores de camí i apleguem a Chame. Poble gran i amb bones infraestructures, seu del districte de Manang, per això hi ha una important caserna policial. També hi podem trobar un comerç important i cybercafés.

L'habitació d'avui és ampla i preciosa. Són casetes, cada caseta, una cambra.

Després d'una dutxa ben calenta d'aigua escalfada amb energia solar anem a enviar algun missatge per internet, ací ja han arribat les noves tecnologies. Si es pot, per què no fer ús dels correus electrònics i dir que estem bé i que ens ho passem de puta mare? Internet va però no va. Per a enviar un correu de text el que ens ha costat!

Volíem trucar-li a Bijay però ens han dit que des d'allí no podíem fer trucades locals. Sort que el xiquet li va donar el número de telèfon al Shiva. Si no, nosaltres no dúiem cap número, ni el Mukti, ni el de ca *baje*, ni el de ningú, som així de previsors.

A la posta de sol hem buscat una bona perspectiva sobre el Manaslu que tenim a l'est. Ha estat una meravella, s'ha posat d'un roig, taronja, bonic de veritat. Els Annapurnes els tenim a l'oest i ara estan a l'ombra.

Per la nit ja fa fred. La veritat és que ja estam a a 2700m d'altitud. Poc a poc anem pujant, i com ho fem amb coneixement esperem no tenir cap problema de mal d'altura.

Número 739 - 25 juny 2010 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XVI

la veu

de Benicarló

DESAPAREIX EL CICLE FORMATIU DE FUSTA I MOBLE A BENICARLÓ

L'atleta benicarlanda, Cristina Ferrando,
al Mundial Júnior en saltar 1,80 metres

DESAPAREIX EL CICLE FORMATIU DE FUSTA I MOBLE A BENICARLÓ

La falta d'alumnes provoca la desaparició del *Cicle Formatiu de fusta i Moble a Benicarló*. Benicarló dirà adéu el pròxim curs escolar al *cicle de Formació Professional de Fabricació a mida i instal·lació de fusteria i moble*.

text REDACCIÓ

L'absència de matriculats per al pròxim curs és la raó que obligarà a extingir aquest cicle mitjà, que s'impartia a l'IES Joan Coromines per a satisfer, suposadament, les demandes de les nombroses fàbriques de mobles que existeixen en el Baix Maestrat. De fet, en els últims cursos escolars solament s'han pogut impartir programes de qualificació professional inicial (PQPI), que substitueixen als antics programes de Garantia Social i que estan dirigits a l'alumnat major de 16 anys que no haja obtingut el títol de Graduat en ESO. Per al proper curs, ni un sol alumne s'ha interessat per obtenir una titulació que li permetera accedir a un lloc de treball amb una qualificació de tècnic mitjà. Potser no s'estiga valorant suficientment per part

dels empresaris les titulacions, potser no es vulga pagar a una persona amb qualificació professional, potser no ens interesse la formació. El ben cert és que, per la raó que siga, Benicarló ha deixat passar l'oportunitat de tindre un sector del moble competitiu, amb personal qualificat, que pugua aportar al mercat laboral un toc de distinció i que ajude a combatre la competència xinesa, per exemple.

El cicle de batxillerat nocturn tampoc es podrà impartir el pròxim any per falta de preinscripcions. Les 35 aconseguides són insuficients segons la Conselleria, el que condemna al nord de Castelló a no disposar d'aquest servei després d'anys de buit formatiu en horari de 6 a 23 hores i que permetia a molts treballadors finalitzar els seus estudis secundaris. I perillen els cicles formatius d'edificació d'obra civil i d'informàtica.

EL CANT DE L'OCELL

L'escenificació de la mort del cicle de Fusta es produïa la passada setmana quan els alumnes que han participat en el PQPI feien entrega al director de l'IES Joan Coromines d'un banc i una taula de fusta feta per ells. Per a Francesc del Castillo "és un monument, una obra d'art. Han demostrat que amb molta imaginació es poden guanyar la vida perfectament". El banc de fusta i la taula construïda pels alumnes participants en el taller, va ser instal·lat a l'entrada de l'institut. "És el cant del cigne del cicle del moble a Benicarló", assegurava Joaquín Manzano, professor del curs, qui considerava el treball realitzat pels alumnes participants en el taller com "una motivació per a ells i els seus pares".

S'ACABA EL CURS AL JOAN COROMINES

text REDACCIÓ

Resultaria difícil fer una ressenya breu dels actes de cloenda de curs que es van desenvolupar a l'IES Joan Coromines entre els dies 19 i 22 de juny. Seria difícil fer una ressenya breu atès que el nombre d'activitats va ser tan elevat i de tanta qualitat que citar-los tots és molt difícil.

Dissabte passat a l'Auditori Municipal, ple a vessar, es va celebrar un festival ple de qualitat, naturalitat i diversió. El treball de molts dies d'alumnes i professors assajant per recitar, cantar i ballar va tindre el seu espectacular resultat sobre l'escenari.

Una peculiaritat emotiva. L'acte va començar amb la música de dolçaina i tabalet del Ball Pla i va acabar amb les notes de la musiqueta de sant Antoni.

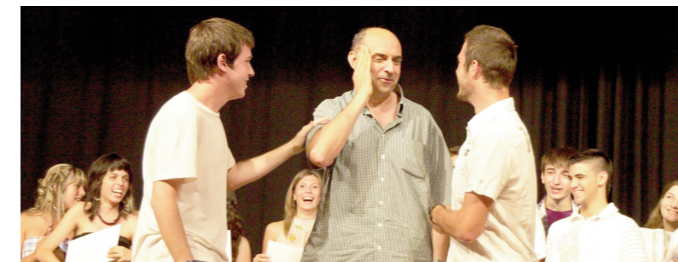
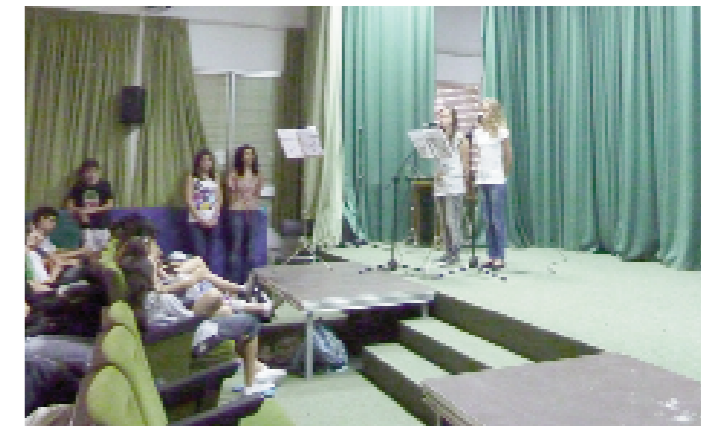
El públic va sortir completament satisfet i content.

Es va aprofitar també l'avinentsa per lliurar els premis de l'AMPA als millors expedients dels alumnes d'ESO i batxillerat. Així mateix, es va acomiadar el president de l'AMPA, Àlvar Anyó i també els professors Virginia Rubio, Ildefonso Etopa i José Luis Prats que ja arribat feliçment a la jubilació.

La cosa va seguir amb un aperitiu servit a l'institut i al qual van confraternitzar pares i mares amb alumnes i professorat.

El dia 21 va ser el torn dels de primer, segon i tercer d'ESO. Tots ells acompanyats d'un grup d'entusiastes professors van preparar amb il·lusió i molt de temps (moltes vesprades, moltes hores) un seguit d'activitats. Teatre en llengua castellana i en francès dirigits per Francisco gallego i Virginia Rubio, balls, recital de poemes de Vicent Andrés Estellés i Obrint Pas preparat per la professora Pepa Àlvarez i actuacions musicals de trombó, clarinet, piano i flauta (en aquesta ocasió tots ells dirigits pel professor de música Frank Widal).

La sala d'actes es va omplir també de goma gom per alumnes, pares i professors que amb forts aplaudiments van premiar els participants.

La benicarlanda Cristina Ferrando al Mundial en saltar 1.80 metres

text i foto VICENT FERRER

Per primera vegada en la història una atleta benicarlanda, Cristina Ferrando Fores (Platges de Castelló), ha aconseguit, el passat cap de setmana i durant el transcurs del Campionat Autonòmic Júnior celebrat a Castelló, la mínima en salt d'altura, per als XIII IAAF Campionats del Món Júnior, que se celebraren del 19 al 25 de Julio, en la ciutat de Moncton (CANADÀ). Cristina va sobrepassar el llistó situat a una altura de 1.80 metres establint, a més, un nou rècord Autonòmic Júnior en salt d'altura, superant en quatre centímetres l'anterior plusmarca (1.76) que ella mateixa posseïa. Amb aquesta marca Cristina se situa en la tercera posició del rànquing nacional absolut (que encapçala la plusmarquista Nacional Ruth Beitia) i primera en el rànquing nacional júnior. Cristina a la qual se li veia des de fa setmanes que podia aconseguir saltar per sobre de la mínima realitzà un salt molt per sobre de la marca exigida, el que augura que en les pròximes competicions amb la tranquil·litat que dona el treball ben fet, pugui estar per sobre de la seua marca. Aquest cap de setmana es desplaça amb la Selecció Valenciana Absoluta a la ciutat de Vigo on es disputarà el campionat d'Espanya de Federacions Autonòmiques. En Castelló també van participar altres dos saltadors benicarlandos, Beatriz Ferrando Fores (Platges de Castelló) i Alexis Sastre Arnau (Baix Maestrat). Beatriz Ferrando Fores es va classificar en segona posició al saltar el llistó situat a 1.75 metres. Beatriz va realitzar una excel·lent

competició, i va acostant-se a la seua plusmarca personal (1.78 metres) en una ascensió progressiva, després d'una inoportuna lesió que duu arrossegant des de fa dues temporades. Amb aquesta marca se situa en la sisena posició del rànquing nacional absolut i li dona confiança de cara al Campionat d'Espanya que se celebrarà a Avilés en el mes de juliol. Per la seua banda Alexis Sastre Arnau (Baix Maestrat) en la seua primera temporada com saltador d'altura, i que actualment posseeix una plusmarca de 1.79 metres, va sobrepassar el llistó situat a 1.76 metres intentant després 1.82 el que suposava una nova plusmarca personal, que segurament assolirà en les pròximes setmanes per a arrodonir una excel·lent temporada.

Bona jornada a Nules dels ciclistes benicarlandos

text i foto VICENT FERRER

Els components de l'escola de ciclisme de l'OC Benicarló, van acudir a la cita que organitzà excel·lentment el Club Ciclista San José de Nules diumenge passat.

Prova en la qual va debutar un nou ciclista benicarlando, Marcos Alonso. A les deu del matí va començar la competició, primer amb la prova de gimcana, on la sort no va ser propícia per al debutant Marcos, promeses primer any, doncs, malgrat finalitzar amb el mateix temps del primer classificat, marcà una falta pel que finalitze en cinquena posició. En aquesta categoria van pujar al podi Raúl García primer i Marc Arnau tercer. En la categoria d'infantils primer any, Alex Arnau finalitzà segon en gimcana. En la prova de carrera i en promeses primer any, el ciclista Marcos Alonso, va fer una bona carrera i, malgrat ser el seu debut, finalitzà en cinquena posició. En principiants primer any, primer Raúl García i segon Marc Arnau de l'OC Benicarló. En Infantils primer any Alex Arnau finalitzà en setena posició. Els monitors de l'escola de ciclisme OC Benicarló, van felicitar a tots els

components pel seu resultats i especialment a Marcos Alonso pel seu debut i animar-lo per a pròximes competicions.

“És una llàstima que en un poble com Benicarló no es pugui continuar ensenyant la tradició del moble”

ve de la pàgina anterior

L'objectiu dels PQPI és que tots arriben a competències professionals pròpies d'una qualificació de nivell 1, de l'estructura actual del Catàleg Nacional de Qualificacions Professionals, així com que tinguen la possibilitat d'una inserció sociolaboral satisfactòria i amplien les seues competències bàsiques per a prosseguir estudis en els diferents ensenyaments. Tot i els esforços realitzats per la direcció del centre, els alumnes no han mostrat interès per formar-se en estos mòduls. Alguna cosa, que les autoritats educatives de l'IES Joan Coromines no acaben d'entendre, està provocant el desinterès dels alumnes. En una comarca on el sector del moble ha arribat a emprar fins a 5.000 persones, no hi ha interès per formar-se en esta ocupació professional. La situació contrasta amb el creixent interès d'estudiants i desocupats a millorar la seua formació i especialització.

LES CAUSES DEL DESINTERÉS...

Francesc del Castillo, afirmava que “és una llàstima que en un poble com Benicarló no es pugui continuar ensenyant la tradició del moble”. I és que el cycle desapareix “després de sis anys de lluita constant, intentant que tinguera acollida entre els alumnes”, recordava Del Castillo. Ficats a analitzar les causes del fracàs de la implantació, el director del Coromines plantejava la possibilitat que “el projecte del curs no ha estat el més adequat per a les expectatives del empresariat de la zona “pel que fa a continguts. Malgrat que en el moment de la seua implantació l'associació d'empresaris del moble es va mostrar disposada a contractar els alumnes que obtingueren la titulació del cycle formatiu. Més concret en l'anàlisi

de les causes era el professor del PQPI, que assenyalava concretament al procés de selecció del professorat que imparteix els cicles formatius de FP. “Es permet i s'estimula que els enginyers tècnics opten a aquesta especialitat com professors”, quan la gran majoria de les titulacions universitàries només contempen la formació teòrica. Així, pot donar-se el cas per que la llei permet que “un enginyer de Telecomunicacions guanye una plaça de moble i a l'arribar al taller no sàpiga ni utilitzar les màquines”. Manzano assegurava que en altres titulacions d'FP, com Turisme o Cuina, el problema és el mateix. Això provoca, al seu entendre, “fracàs escolar que es traslladarà al mercat laboral”.

...I LES CONSEQÜÈNCIES

Tot el contrari de l'objectiu que persegueix la Formació

Professional, en la qual s'intenta formar a alumnes capacitats per a ocupar llocs laborals de responsabilitat. De fet, el director de l'institut i el responsable del curs de capacitació estan convençuts que la crisi abocarà al mercat laboral “a cercar mà d'obra especialitzada, els llocs de rellevància en el futur estaran ocupats per persones formades i amb titulació”. El reconeixement professional, a més, permetrà que el treballador cobre un sou més alt ja que ocuparà llocs de treball més elevats. No obstant això, els alumnes del Baix Maestrat que vulguen optar a aquesta escala, haurien de cercar formació en altres instituts. El de Benicarló, malgrat tots els esforços realitzats per l'equip docent, no ha tingut l'acollida desitjada i l'olor a fusta acabada de tallar no tornarà a inundar els passadissos de l'institut.

Usuaris i comerciants en peu de guerra contra la nova gestió de l'ORA

text REDACCIÓ

La Unió de Comerços i l'Associació de Venedors del Mercat Central de Benicarló, consideren que l'ajuntament de Benicarló està permetent que es fregue quasi l'il·legalitat en la gestió de la zona ORA.

Quan es compleix poc més d'un mes de l'entrada de la nova empresa adjudicatària del servei, les molèsties que està causant als usuaris ha provocat les queixes dels comerciants de la ciutat, que s'han erigit en portaveus dels seus clients. Així, entre les nombroses denúncies que han fet sobre la gestió del servei, destaquen que "l'horari que s'indica en les màquines no és prou gran o clar, ja que molts dels nostres clients paguen el dissabte a la tarda sense saber que els eixirà un tiquet per al dilluns. Si paguem a les 12,45 h., ens pot eixir un tiquet fins a les 17,30 h. i és possible que no estacionem el cotxe a la tarda" ja que la màquina no especifica que al migdia, no es cobra l'aparcament en zona blava. "Exigim que si hem de patir tan excessiu control, també s'ho imposen ells mateixos, adequant les màquines perquè no accepten els diners el dissabte vesprada o el diumenge", horaris lliures de pagament, però en el qual les màquines sí que accepten la gestió i realitzen el cobrament.

Els comerciants asseguren que des que la nova empresa, Jujosa, s'ha fet càrrec del servei "estem rebent queixes constantment per part dels nostres comerciants i dels nostres clients, tant del poble com els qui vénen al nostre comerç des d'altres localitats". Els venedors es mostren d'acord en la implantació d'aquests sistemes de pagament per a l'aparcament, però "se'ns presenten diversos casos que considerem injusts i, com a poc, indignants". Així, asseguren que

els quatre controladors contractats per l'empresa "vigilen no al minut, sinó al segon. Ens han imposat multes mentre anàvem a traure el tiquet a la màquina sense passar més d'un minut de temps des de l'aparcament, ens han lliurat una multa a la tarda quan la sanció era al matí i no ens l'havien posat en el seu moment en el cotxe".

El zel dels controladors arriba a tal punt que, segons denuncien els comerciants "ens posen una multa i en el moment que anem a pagar la sanció a la màquina, ens posen altra". Els problemes no només afecten als clients dels comerços. Així, els controladors "multen als transportistes que vénen a repartir als nostres comerços, tasca que no duu més de 10 minuts màxim". Més greu és el cas que denuncien i que va succeir en l'aparcament de la plaça Constitució, en el qual l'empresa ha instal·lat una barrera per a regular el pas de clients. Segons han posat de manifest, una veïna de Benicarló que es trobava en l'interior de l'aparcament amb un bebè, es va quedar tancada perquè no s'obria la barrera. "Van tardar 30 minuts a acudir els tècnics. Hauríem de sancionar aquests 30 minuts?", ironitzen.

"La gravetat d'aquest assumpte va més allà de les nostres incomoditats personals, estem fomentant que els clients es marxen a altra ciutat o a les grans superfícies que ens envolten, on li ho posen més fàcil per a aparcar", lamenten. A més recorden que "en algunes ciutats ofereixen els 10 primers minuts de cortesia, una cosa que creiem motiva el transit comercial" i que, a Benicarló, no s'ha aplicat. Només l'aparcament subterrani ofereix la primera mitja hora gratuïta. Els comerciants de Benicarló han qualificat la situació de "molt preocupant" i esperen que el més prompte es fiqui solució a aquesta situació.

Marc Fesquet triat millor nadador de la temporada del CNB

text i foto CNB

Divendres passat 18 de Juny la Junta del Club Natació Benicarló de la mà del seu President Antonio Saura va comunicar al nedador Marc Fresquet Burriel la seua elecció com millor nadador del Club en la temporada 2009-2010 així com la seua candidatura a millor esportista de Benicarló en representació del Club.

Marc Fresquet, benicarlano de 19 anys que cursa els seus estudis de Batxillerat i que entrena habitualment en les instal·lacions de la Piscina Municipal, ha rebut aquesta nominació gràcies a una temporada 2009 molt competitiva representat al Club Natació Benicarló. Va participar en la XXIX Edició del Campionat d'Espanya Junior, en el mes de Març a Castelló, disputant els 50 m lliures i en la XXXI Edició del Campionat d'Espanya Junior, a Orense, disputant els 50 i 100 m lliures.

També va ser la peça clau en l'èxit del Club a l'Autonòmic d'Hivern així com l'estrella indiscutible en

les diferents travessies. A la presentació de la candidatura i homenatge van assistir els components de la Junta Directiva del Club Natació Benicarló, familiars i amics que van voler estar al costat de Marc Fresquet en aquest acte de reconeixement. Esperem tot el millor a aquest esportista i molta sort en la Gala de l'Esport. Enhorabona.

NOVA MINIMA NACIONAL EN LA FASE FINAL DELS JOCS ESPORTIUS DE LA CC VV

text REDACCIÓ

El nedador del Club Natació Benicarló José Julián Jaén va aconseguir una nova mínima nacional amb l'or en els 200 m esquena, bitllet directe per a participar en el pròxim Campionat d'Espanya a Madrid a celebrar del pròxim 9 a l'11 de Juliol.

El Benicarló José Julián Jaén, amb un crono de 2:39.36 en els 200 m esquena, i medalla d'or, va aconseguir una nova mínima nacional en la seua participació en la XXXVI edició de la Fase Final dels Jocs Esportius de la Comunitat Valenciana disputada en la piscina municipal de Torrevieja (Alacant) el passat dissabte i diumenge 19 i 20 de Juny. Van assistir un total de 34 equips de la Comunitat amb 257 nedadors i nedadores amb mínimes autonòmiques.

A nivell individual van destacar José Julián Jaén amb mínima nacional i medalla d'or en els 200 m esquena i una medalla de bronze en els 100 m esquena. David Valdearcos va aconseguir una 4a posició en els 200 m papallona, Ana García que ja es presentava amb dues mínimes nacionals va finalitzar en la 4a posició en els 100 m braça i 6a en els 200 braça i, Gisele Mateu, va

aconseguir el 5é lloc en els 200 m papallona i el 6é en els 400 estils.

L'equip Benicarló va estar compost per Ana García, Gisele Mateu, Vanessa Bel, Claudia Barrachina, Cristina García, Anna Añó, Noemí Anta, Nicole Mateu, David Valdearcos, José Julián Jaén, Juan Diego Ruiz, Alejandro García y Mario Tomás. Per equips el masculí va finalitzar en la 12a posició i el femení en la 9a.

PER FI CONDICIONEN EL CAMÍ D'ARTOLA

text REDACCIÓ

Fins a fa 15 dies era un dels camins rurals més utilitzats de Benicarló i el que més problemes provocava als seus usuaris, que han vist com la ciutat s'expansiona per aquesta zona sense que les infraestructures s'adeqüen a l'increment poblacional.

L'ajuntament de Benicarló està acabant l'acondicionament del Camí Artola, situat en la zona sud i que serveix de via de comunicació amb l'IES Ramón Cid. El camí a més de servir per accedir a habitatges i finques rurals situades en aquesta zona, és utilitzat com canal alternatiu de desplaçament a la veïna ciutat de Peníscola i d'accés al centre comercial Costa Azahar. Fins la passada setmana, la reducció a un sol carril en la zona de l'institut, creava un coll d'ampolla que dificultava el trànsit pel vial. Tot, per les dificultats que els successius equips de govern es trobaven a l'intentar negociar amb els propietaris del solar adjacent. "Hem aconseguit que ens facen una cessió a canvi d'aprofitament urbanístic", es congratulava Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, qui qualificava l'actuació d'històrica a causa de els anys

que els benicarlóndos vénen reclamant una solució per a aquest camí.

Eduardo Arín, regidor d'Agricultura, detallava que s'han invertit "més de 100.000 euros en la condicionament, perquè s'ha ampliat a sis metres" a causa del volum de trànsit que suporta. Part d'aqueixa quantitat l'aportarà la Taula del Sénia a través del programa que té conveniat amb l'administració central per a l'arranjament de camins rurals de les poblacions mancomunades. "En total enguany invertirem 180.000 euros en l'arranjament de quatre camins a Benicarló. L'ajuntament aportarà el 16% del cost total i la Taula, el 84% restant", detallava Arín. L'actuació en el cas del Camí de Artola no acaba ací, ja que com bé recordava l'alcalde, la zona està inclosa dins del Pla Especial del Ramón Cid, pendent d'aprovació en la comissió provincial d'Urbanisme i que permetrà l'obertura d'un vial de tornada de l'institut a més de la construcció de dues rotondes per a regular el trànsit. Aquest pla es desenvoluparà quan comencen les obres d'urbanització de la tercera fase de l'avinguda Corts Valencianes, que permetrà la construcció d'un vial que servirà de circumval·lació al centre urbà, a més de connectar la N 340 amb la mar.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

BENICARLÓ JA ÉS PROPIETÀRIA DEL LLEGAT DE FERNANDO PEIRÓ

text REDACCIÓ

Benicarló comptarà amb una exposició permanent del pintor Fernando Peiró Coronado. El fill adoptiu de la ciutat ha donat part de la seua extensa obra pictòrica, que serà mostrada en una de les sales del MUCBE, que a partir de setembre durà el seu nom.

De moment, els visitants del centre museístic podran admirar les 30 obres que han estat donades i les 28 cedides temporalment a les instal·lacions. L'acord arribat amb el pintor estableix, segons explicava l'alcalde, que "el conveni es revisarà cada cinc anys i cinc obres passaran a formar part de la donació" engrossant la col·lecció del consistori. D'aquesta manera, s'afavoreix que la col·lecció vaja canviant i els fons museístics que s'exposen siguen diferents. Mamen Peiró, filla del pintor, assegurava que "així es poden anar fent exposicions temàtiques, atenent a la seua extensa obra i les seues nombroses variants". Per a Domingo, el conveni arribat amb Peiró significa un gir radical en la concepció de la política museística del MUCBE. "Entrem en una nova dinàmica de gestió,

tindrem una mostra permanent d'un pintor reconegut i a més, podrem oferir-la a altres poblacions perquè siga itinerant i la figura de Fernando es conega encara més", assegurava.

Per la seua banda, la filla del pintor es mostrava agraïda "per que Fernando ha pogut fer realitat un desig que va començar a gestar-se fa cinc anys, quan va omplir el MUCBE amb les seues obres". En aqueix moment, el pintor va començar a plantejar-se la possibilitat de fer una donació al municipi. No obstant això, les circumstàncies han volgut que siga primer la població veïna, Vinaròs, qui haja pogut disposar de part del seu llegat. "Li van demanar que fera una donació i ell va pensar que havia per a tots i va accedir" en una mostra de generositat que és una de les seues virtuts més destacades per tots els que estan al seu costat. A partir d'aqueix moment, el llegat a Benicarló "es va convertir en una espineta que tenia clavada, sobretot, la meua mare" va assegurar la filla del pintor. Ara, Benicarló podrà per fi gaudir i ser propietari de part de llegat d'un dels seus fills més reconegut en el plànol artístic a nivell mundial. La seua obra quedarà en les sales del major i millor espai expositiu que la ciutat que el va acollir en la seua joventut li pot oferir: el MUCBE.

Cercles narratius

text CARLES LLUCH

Josep Igual, *Fugida en cercles*, El Perelló, Aeditors, 2010 ("El riu de lletres").

És obvi constatar que Josep Igual es troba en un dels moments més inspirats de la seua fructífera carrera literària. En els darrers anys està alternant la prosa i la poesia amb fluïdesa, i publicant alguns dels seus millors llibres, amb una freqüència admirable i astoradora. Astoradora perquè la proximitat entre un títol i un altre no actua en contra de la qualitat i el nivell d'exigència dels resultats. Ans al contrari, sembla que la seua trajectòria segueix un camí ascendent.

El darrer exemple en prosa és *Fugida en cercles*, que continua en la línia de narrativa curta encetada en algun dels seus dietaris i sobretot en el magnífic *Faules mamíferes* (2007). Ens trobem per tant en l'àmbit del relat breu, de vegades brevíssim (la majoria de contes no superen la pàgina), que configurava aquell recull anterior, però ara fa l'efecte com si Igual s'hi trobés especialment còmode i s'hi deixés anar: les cent noranta-set narracions o proses (si no m'he descomptat) que configuren *Fugida en cercles* en són el resultat.

Malgrat aquesta prolífica demostració de vigoria escriptora, no es tracta en absolut de "fast-food" literari. Cada conte està treballat amb detall, especialment pel que fa a l'estil, depuradíssim, com sol ser habitual en l'autor: Igual és un mestre en la desautomatització verbal, en fer literatura sobre la realitat sense caure en la banalitat ni la

Llibres

superficialitat, tant lingüística com conceptual, en "dir les coses" d'una manera diferent per tal de renovar la visió que el lector en puga tenir. De la qual cosa se'n deriva un gaudi evident.

En aquest volum, a diferència dels anteriors, m'ha semblat percebre un esforç especial de l'autor per despullar l'anècdota narrativa al màxim, per sotmetre-la a un procés impressionista de deconstrucció metafòrica o adjectiva; per això molts dels relats són un enfilall de sintagmes nominals, sense verbs, en els quals l'acció ha de ser deduïda. És clar que en un recull tan extens hi ha lloc per a tot. Així, en d'altres casos Igual flirteja amb l'onirisme, la qual cosa, parlant de prosa breu, sembla recordar Foix, tot i que les diferències són evidents; en d'altres, amb l'humor, la ironia, fins i tot la *boutade*; alguns relats són clarament poètics. La diversitat, en aquest cas, no és tanmateix sinònim d'irregularitat.

La temptació fàcil per al lector de *Fugida en cercles* és passar ràpidament d'una narració a una altra, sense pair l'anterior. Cal evitar aquest perill, perquè cada prosa requereix una contemplació per part del lector, sotmetre-la a una operació semblant a la que els experts duen a terme amb els bons vins: olorar-la, decantar-la, tastar-la a poc a poc captant-ne tots els sabors. Així podrem valorar la reflexió subjacent, o la picada d'ullet, que ens fa l'autor en cada cas. En sortirem clarament enriquits com a lectors, perquè ens farà l'efecte que entrarem, tímids, porucs i maldestres, en el ric món literari a què Igual ens convida.

<http://elsexilil.blogspot.com>

ARA SÍ

El nou director del **Muv(im)** –posem entre parèntesi això de "il·lustració i modernitat" de València, es mostra dòcil i genuflex amb el poder. Cap risc de repetir l'aventura del professor Roman de la Calle, que s'oposà a la censura política, en un centre cultural. Varela, el nou director –la coincidència de cognom amb el jutge que ha processat Garzón és només això: una coincidència- ja ha advertit que arriba per a *ofrecer nuevas glorias a España* –com correspon al regionalisme reverenciós del PP local amb el centralisme- i que vol tendir ponts amb la "cultura popular" –del PP s'entén- i ho aclareix: el futbol, la moda i la cançó –molt propi d'altra banda amb allò d'"il·lustració i modernitat"....-

Ara sí.

Marc Antoni Adell

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Avui estic escrivint a corre-cuita perquè m'han dit que abans de les deu de la nit he d'haver acabat i enviat aquesta pàgina a una adreça de correu electrònic. Això, en resum vol dir el següent: els meus dits haurien d'anar a una velocitat supersònica, la neurona hauria de córrer com la llum, i la meua capacitat per a assolir tot això hauria de ser infinita. Així que em trobo amb uns dits que destaquen per la seua facilitat per a polsar la tecla del costat, una neurona que ja en té prou amb treballar per a ella mateixa, i un estat d'ànim notablement predisposat a la droperia. Com que els del futbol fa dies que no ens castiguen amb les seues bestieses, ara jo vull proclamar que *campeones campeones oeoeeo, que la roja (rojigualda segons alguns)* està a punt de proclamar-se campiona del món perquè anit va guanyar la potent selecció de viva Honduras per un clar, contundent i indiscutible dos a zero. Si, jo ahir vaig sentir a gent que cantava això de *campeones* i una altra cançó -amb música de la famosa Kalinka- que expressava, de forma inapel·lable, la procedència dels seus cantadors. Ara ja dormo tranquil perquè l'equip de Trillo no va poder amb nosaltres, que hem passat d'estar eliminats a guanyar els mundials en un tres i no res. Però els del real Madrid tenen avantatge, perquè no els cal canviar de banderes: animen amb les mateixes teles al seu equip que a la selecció espanyola. Quina sort!

Després d'aquesta necessària introducció, hauré de començar a escriure alguna cosa que, en cap cas, serà tan important com la gran victòria del combinat espanyol. Perquè si ho pensem bé, on estiga la roja que es lleven

els gegants. Però com que ara es tracta d'omplir aquesta pàgina amb continguts de la mateixa de la setmana passada, vaig a vore si soc capaç de fer-ho sense deixar-me ni una mica de dignitat pel camí.

En primer lloc he de reconèixer que no en tenia ni idea del que passava ama la colla de gegants i "cabuts" del nostre poble. Ja que estic, també vull dir que no m'agrada això de "cabuts". Aquest paraula em recorda la meua infantesa, amb connotacions poc agradables per dos motius. Primer quan jo volia fer una cosa que no era del gust dels meus pares em deien "mira que eres cabut". En segon lloc, quan ma mare feia caldo de morralla i jo em menjava el peix, sempre m'engolia alguna espina dels cabuts (o cabudets) que m'havia d'empassar amb molla de pa sense mastegar. En fi, coses meues que no tenen massa senderi. Pel que veig, tot el problema ve ocasionat pels diners. Sempre els diners. Jo no vull valorar qui té la raó. Només penso que s'hauria d'arribar a un acord perquè aquest és un element de la festa molt important, i unes festes sense gegants no són tan festes. Es veu que la solució passa per fer una "replegà", acte que es veu que no és exclusiu de les falles com jo pensava. Senyora Garcia, des

d'ací li prego que convoque els membres de la comissió d'experts fallers per tal d'aclarir l'origen d'aquesta fallera tradicional. O no.

De la lectura de la notícia de la pàgina quatre, que ens parla d'una roda de premsa dels socialistes, es pot deduir que cadascú interpreta les coses com vol, sempre decantant-les al seus interessos. Els socialistes diuen que gràcies al Pp la "província" de Castelló és la que té més aturats a Espanya. Segurament el Pp dirà que gràcies al Psoe, que és qui mana al govern estatal, tenim més aturats que mai. És a dir, que tots voleu esgarrapar vots de la crisi, culpant-se els uns als altres en lloc de posar-se tots a treballar per tal de posar els grans fills de puta dels especuladors.

Benicarló, seu comarcal de l'esport escolar. Què hauran dit al poble del costat? Hauran convocat una manifestació de protesta? Ens faran boicot? Tornaran a repetir els bilions de raons que hi ha perquè el cap de partit siga el centre de l'univers?

Molt bona la foto de la vara. Molt bo el comentari dels tafaners.

Trist, molt trist el que està a punt de passar amb el batxillerat. Però el que encara fa més pena és això l'ensenyament com a negoci. I l'alcalde dient que Rússia ja no existeix. Mare meua.

BENICARLÓ DIGNIFICA EL TREBALL DOMÈSTIC

text REDACCIÓ

Les 25 participants en el Projecte Hada desenvolupat per l'ajuntament de Benicarló, van rebre el diploma acreditatiu del curs que han realitzat sobre treball domèstic.

El programa, impulsat conjuntament entre l'Agència Amics i el consistori, està cofinançat pel ministeri de Treball i l'Ajuntament de Benicarló i es va iniciar a la fi del mes d'abril. Durant aquest temps a les alumnes participants, totes elles provinents de l'àmbit del treball domèstic "se'ls ha dotat de mitjans perquè coneguen els seus drets i deures", explicava Sarah Vallés, regidora de Benestar Social. El projecte, a més, també ha incorporat als empleadors d'aquestes dones "perquè també tinguen clars els seus drets i deures". L'edil incidia que aquest àmbit laboral "ho han vingut desenvolupant tradicionalment les dones i ara amb la seua incorporació al món laboral, ho ocupen les dones immigrants". Per això Laura Campos, tècnica d'immigració de l'agència Amics, recordava que "aquest és un projecte que fa molt temps que perseguim en un intent de dignificar aquest treball". Durant el període de formació, les participants han rebut una sèrie de xarrades i s'ha confeccionat una guia laboral del règim especial de l'ocupació domèstica.

Per a l'alcalde del municipi, Marcelino Domingo, aquest tipus d'accions "ens ajuda a tenir respostes davant la societat en un moment tan delicat com aquest". Així mateix, destacava que "Benicarló es diferencia d'altres ciutats pel treball que es fa en l'àmbit social", animant a les participants a continuar treballant per aquest camí. L'acció que ahir va concloure en el municipi no és l'única que s'està desenvolupant per a

Durant aquest temps a les alumnes participants, totes elles provinents de l'àmbit del treball domèstic "se'ls ha dotat de mitjans perquè coneguen els seus drets i deures"

impulsar l'ocupació. El taller Benicarló Endavant està desenvolupant tres mòduls de formació i empra a més de 35 persones que realitzen les seues pràctiques laborals en diferents espais municipals. D'altra banda, en el mes de juliol s'engegarà el Pamer i Emcorp, que empraran a 9 desocupats en diferents llocs de treball del municipi. A més, de forma regular s'imparteixen xarrades impulsades des de l'Agència de desocupació i desenvolupament local destinades al foment de la inserció laboral. En ells s'adquireixen habilitats per a la redacció del currículum vitae, tècniques de recerca d'ocupació i de cara a l'entrevista laboral.

L'ALCALDE DE BENICARLÓ NO SERÀ CANDIDAT A LES MUNICIPALS

text REDACCIÓ

MARCELINO DOMINGO SEGUEIX VINCULANT L'AJUNTAMENT DE BENICARLÓ AMB DUES CARRETERES

Marcelino Domingo no és en aquests moments candidat a l'alcaldia de l'ajuntament de Benicarló pel Partit Popular. Tot, per l'incompliment de compromisos del seu partit referent a la licitació de les obres de les carreteres Benicarló-Càlig i Benicarló-Peníscola. L'actual alcalde de Benicarló, que ho és després d'arrasar en les urnes amb una contundent majoria absoluta, ha volgut recordar que "el meu futur polític està vinculat a aqueixes dues obres" i que si no es liciten abans de les eleccions, no repetirà al capdavant de la llista popular per Benicarló. En aquests moments, ambdós projectes es troben en la conselleria d'Hisenda a l'espera de dotació pressupostària per a la seua execució, després d'innombrables promeses rebudes pel primer edil "en les moltes reunions que tinc a València, a Castelló i ací". Però Domingo ja no confia en les bones paraules, encara que vinguen del seu propi partit, i està disposat a fer les maletes i abandonar el despatx de l'ajuntament si Benicarló no veu complides aquestes promeses. De moment, el primer edil s'acontenta amb anar complint el seu propi programa electoral i executar les obres que va assumir com repte a l'accedir a l'ajuntament

Així, ha anunciat que les obres de la tercera fase de Corts Valencianes començaran després de la temporada estival. És, al menys, el desig de Domingo, qui ha assenyalat que els únics tràmits administratius que falten per emplenar, són la licitació de les obres i l'aprovació del Pla Especial de l'IES Ramón Cid. Amb la realització d'aquestes obres, es conclourà la urbanització d'aquest vial, obrint l'avinguda en aquest tram sud del terme municipal. Per a això ha estat necessari recórrer a la signatura de convenis amb els propietaris dels terrenys en alguns casos, i a l'expropiació en uns altres. L'avinguda dels Corts Valencianes s'arregla en el Pla General com un vial estructural que connecta la zona litoral del sud del nucli urbà amb la part més interior del municipi i, mitjançant la resolució del necessari nus de connexió, amb la carretera N-340. El traçat en planta de l'avinguda se situa de l'eix cap al lateral sud de la franja reservada, d'amplària total de 31 metres. L'amplària total prevista en el projecte per a aquest vial resulta de 13 metres. Aquests es distribueixen entre una calçada de 7 metres, una vorera de 4 metres i comptes de drenatge de 1 metre a banda i banda del vial. La pavimentació del vial es proposa que siga a un únic nivell, separant la part de calçada de la destinada al pas per als vianants mitjançant la col·locació de mobiliari urbà i la línia

d'enllumenat públic. El tipus de licitació d'aquest contracte, que podrà ser millorat a la baixa és de 762.671,84 euros i s'estima un termini d'execució de 16 setmanes, sense interrupcions a comptar des de la data de l'acte de comprovació del replanteig i autorització del començament. Els treballs s'executaran en una única fase.

Unes altres obres d'urbanització, pendents d'execució dins del nucli urbà, són les de l'avinguda lecla i el carrer César Cataldo. L'alcalde de Benicarló desvetlava que "els contractistes volien començar a finals de juliol, però al ser carrers cèntrics i celebrar-se a l'agost les festes patronals, els vam dir que esperaren a després de l'estiu". I dues obres d'urbanització que contribuiran a la millora de les platges benicarlandas, també es troben a l'espera de dotació econòmica. És el cas, en primer lloc, de la construcció d'un passeig damunt del mur que separa la platja del Morrongo del port pesquer, que ha de ser dotada pressupostàriament per l'administració autonòmica. "Nosaltres ja hem fet els deures, que era redactar el projecte", assenyalava Domingo. D'altra banda, l'execució de les obres del Passeig Sud, que depenen en aquest cas de l'administració central, també estan a l'espera de consignació econòmica. I en aquest cas, també el consistori ha facilitat el treball posant a la disposició del ministeri els terrenys necessaris per a la seua execució. Els únics que quedaven per expropiar, es van obtenir fa pocs dies gràcies a la partició que va executar el ministeri de Medi ambient i Marí. L'ajuntament ha emplenat fins i tot el tràmit administratiu pel qual es compromet a fer-se càrrec de les obres una vegada conclouen aquestes. "Per les últimes notícies que tinc, sé que volen començar les obres enguany", anunciava Domingo.

ve de la pàgina anterior

Todas estas cosas
había una vez.
Cuando yo soñaba
un mundo al revés.

Creuer de peinetes

I canviem de tema, encara que sense allunyar-nos massa del mercantilisme grotesc de la nostra societat. I mireu si la cosa és grotesca que, ací, al nostre país, amb una crisi galopant, milions d'aturats i amb una economia domèstica que fa por, la nostra Rita, la de València, la del Rey Leon, es dedica a regalar... CREUERS. Sí, tal com sona, no se li ha ocorregut altra cosa que **regalar un creuer per la Mediterrània a la fallera major de València i a la seua cort d'honor**. A veure, ni estem bojos, ni ens hem begut l'enteniment i ni ens pensem que estem en el dia dels innocents. El que us contem és veritat de la bona i per si dubteu de la nostra paraula mireu la imatge del costat on apareix la contractació del "susodicho crucero". I, per si quedava algun dubte, l'enllaç amb l'ajuntament de València on explica "los prolegómenos", del sucós contracte: http://www.valencia.es/ayuntament/contratacion.nsf/v/CategoriasNuevav/F580152B7117F350C12576C80030B5A3?OpenDocument&lang=2&nivel=5_1 Curiosa manera la que té la Rita de lluitar contra la crisi!

Golondrina de peinetes (i 2)

Ara bé, si s'imposa la moda a tots els ajuntaments falleros o... en un plis plas s'acaba la crisi o en quatre dies fan fallida tots. I és que amb 32.000 euros que val el viatge de dalt, la cosa pot ser... escandalosa. El que diem, les companyies navilieres deuen estar fregant-se les

Objecte : **CREUER PEL MEDITERRANI DE LA FALLERA MAJOR**
Exp Contractació: **066-SER-2010**
Procediment: **Negociat**
Pressupost base de licitació: **32000,00**

Ajuntament de Valencia, Contratacion Nueva.

Expedient de Contractació

066-SER-2010

Objecte : **CREUER PEL MEDITERRANI DE LA FALLERA MAJOR DE VALÈNCIA I LA SEUA CORT D'HONOR.**
Exp Contractació: **066-SER-2010**
Procediment: **Negociat**
Pressupost base de licitació: **32000,00**

Data

Data Publicació:
Publicat en:
Fi Plaç Proposicions: **21/06/2010 12:00**
Apertura Proposicions
Apertura pública sobre nº 2:
Apertura pública sobre nº 3:

Plecs

Plecs Administratius :

- 06-PLIEGO ADMINISTRATIVO.pdf (201,5Kb)

Plecs Tècnics :

- 06-PLIEGO DE PRESCRIPCIONES TÉCNICAS.pdf (33,3Kb)

Per a més informació dirigit-se a:
Servici de Contractació
Tel.: 963 525 478 Ext.:1214/1216/1228/1248
e-mail: adireccio@buslorenca.es

mans del negoci que tenen a la vista. Si abans hi era el "barco del amor", ara tindriem el barco fallero o el de la peineta. Us imagineu una *supermegapeineta* enganxada a la proa del vaixell, o al seu fúnebre, com a distintiu *valencianofallero*? De tota manera, nosaltres, per si fan fallida no hem de patir massa, ací el nostre Marce ja ho té tot calculat i amb un viatge amb la "golondrina", passant pel Bufador, sembla que anirem més que servits.

Mongetes

Com cada acabament escolar, i ja és una xicoteta tradició, cada escola va celebrant la seua festa de final de curs (valga la redundància), i a tot arreu es succeeixen les xicotetes anècdotes. Però les de les nostres mongetes, tota la vida les hem conegut així i no hem de canviar ara, se superen. Si fa unes setmanes ja ho van fer amb els pollastres a

l'as per les ONGs, ara, en la seua festa, segons sembla, es prohibia entrar "comida y bebida" (en castellano del suyo que es como nos lo han transmitido). Certament, el retintin que tenen amb els quartos és també més que curiós. La veritat és que ni que estigueren al certamen de festes!

Capital carxofera

Ens vam quedar més que gratament sorpresos en assabentar-nos que a un dels exàmens dels cicles formatius que fa poc es van celebrar parlaven de la carxofa amb DO Benicarló, que és trobava a la capital del Baix Maestrat. Poc a poc anem fent forat, encara que siga mitjançant un text d'examen. No sabem si del poble del costat de més al nord van anar en filera a presentar alguna impugnació. Per allò de ferir la seua sensibilitat. Com ara la tenen tan a flor de pell amb això de l'EOI.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Cultura signada

I nosaltres que pensàvem que el regidor Soriano estava de pega al nostre ajuntament! Doncs, segons ens hem pogut assabentar els tafaners no res més lluny de la realitat. I és que, pel que sembla allò que el nostre alcalde s'havia quedat amb les delegacions del regidor dimissionari de les seues delegacions no és del tot ben cert. I del que s'ha quedat el nostre alcalde és, només, de la signatura. Sí, el que escolteu, un parla i l'altre signa. I és que els tafaners ens hem assabentat que el que porta la veu cantant davant els treballadors de l'àrea de cultura, realment, no és el nostre alcalde Marce és... el dimissionari. Així, qualsevol negociació en aquest àmbit, pel que fa al personal, la porta directament el regidor Soriano i, l'alcalde, l'únic que fa és estampar la seua firma en tot allò que li proposa el regidor.

Cultura signada (i 2)

A veure si tots aquells que criticaven el nostre Marce, perquè deien que mantenia un regidor sense cartera, que cobrava i no feia res, canvien les seues crítiques completament inexactes i esbiaixades. I és que, què més volem? Ara tenim un regidor que, tot i no tenir cartera, fa la seua feina com si la tinguera ben farcida. Per què necessitem una cartera si després no som capaços d'omplir-la? I és que, amb bona voluntat i una simple bossa de plàstic... tot hi cap. I damunt més baratet! Això sí, esperem siga reciclable!

EOI, EOI, EOI...

Recorden vostès tot l'enrenou muntat, entre el nostre poble i el més proper de més al nord, pel que fa a on aniria l'Escola Oficial d'Idiomes (EOI), doncs la història, pel que sembla no s'ha acabat. I us diem que no s'ha acabat, o siga que no està tancada, perquè segons hem pogut saber els tafaners a la central de l'EOI, o siga a Castelló, no saben res sobre que ací tindrem una extensió "oficial", d'ella. Pel que sembla allí tenen clar que tot continua igual que abans i que, a ells, no els ha dit ningú res sobre que ací, al nostre poble, n'ha de vindre una d'"oficial". "Toma del frasco Carrasco", que diria un castís. A que resultarà que al Font de Mora se li ha oblidat parlar amb els de Castelló? Ai recollons que ja la tornem a ballar i a veure si altra vegada ens la fotran en tots els morros. En la llengua que vosté tan bé domina (i no la russa precisament), *Sinyor ancalde, fassa el favor de manà audiència al de la Font de la Mora i que li aclariga este lio porque els binicarlandos nestem farts de fer el primo* (el valencià de cassola... passa'l).

Merda d'esggaaeeee

Mireu que són fonètics aquest personal. I ho són tant com sona... la seua bossa. I és que l'última ocurrència que han

tingut, la de fer pagar a les biblioteques, 20 cèntims per cada llibre prestat, és digna de passar als anals de la història de la *caradura*. Però de la història del bords i xoriços que l'únic interès que tenen ells per la cultura és veure de quina manera poden recaptar diners fotent tot el personal. I és que ni tenen vergonya ni la coneixen. Simplement demencial. És tanta la golafreria monetària que tenen el Moncín i companyia per recaptar diners, pels seus suposats representants, que ara, fins i tot, volen ficar cullerada a les biblioteques, que no tenen afany de lucre i que són l'últim recurs que té molta gent per accedir a la cultura de forma gratuïta. Zapatero els va donar la mà, i li van agafar el braç. Ara, se li han apujat a la gepa i li estiren el coll. D'ací a no res li xuclaran el cervell. Bé, a ell no, que no deu anar a les biblioteques i poc cervell li deu quedar, als pobres ciutadans que ens agrada disfrutar d'un espai "PÚBLIC", les BIBLIOTEQUES, (en majúscules), que fins ara no havia estat tacat per aquesta lacra del monetarisme i mercantilisme cultural que els ha permés el govern central. Som el país de cànon. Del cànon pirata.

Ho cantava Paco Ibañez en "Erase una vez" de Goytisolo. El món a l'inrevés.

*Érase una vez
un lobito bueno
al que maltrataban
todos los corderos.*

*Y había también
un príncipe malo,
una bruja hermosa
y un pirata honrado.*

PER A TU, ESTIMAT SARAMAGO

Fronteres

text JOAN HERAS

Jaume Cabré, en el seu discurs a l'acte en què se li va donar oficialment i públicament el tan merescut Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, va dir, entre moltes altres coses interessants, que la pàtria d'un escriptor és la llengua. I per aquesta raó aquests dies la pàtria de la llengua portuguesa i la pàtria de totes les llengües del món està de dol. Sembla mentida que ja no podrem llegir res de nou –si no és que surten papers amagats- d'un escriptor que des de fa uns anys a molts i molts lectors de tot el món ens acompanya sovint, un escriptor que forma part de les nostres biblioteques i que l'hem dut molt sovint a la butxaca o a la cartera i amb qui, sense conèixer-lo personalment, hem parlat de moltes coses i n'hem compartit encara més. Ara Saramago ja no podrà imaginar cap nova història, no podrà capbussar-se pels complexos sentiments humans ni podrà jugar al laboratori de les reaccions humanes davant d'una situació sobtada i sorprenent com una epidèmia de ceguesa blanca o d'immortalitat. Evidentment ens queda tota l'obra feta i és aquesta la que fa que avui, Saramago, estigui ben viu dins nostre i que hi continuarà vivint molts anys. El ritme implacable del temps marca un cicle de la vida que es tanca amb la mort: aquest fet, no per pueril i obvi, deixa de sorprendre'ns i commoure'ns quan la dama de la daga s'enduu les persones que per a nosaltres tenen un gruix especial, ja siguin aquells noms més propers amb els qui compartim alegries i tristesses o ja sigui noms d'artistes que ens han ajudat a viure millor. El temps, implacable, no deixa de marcar el ritme de la vida.

No sé a quina hora va morir Saramago el divendres 18 de juny. Però potser li agradaria saber que aquell mateix matí, potser justament quan ell consumia els darrers batecs, jo l'estava llegint. Mentre un grapat de pobres alumnes intentaven salvar alguna cosa del naufragi del seu curs acadèmic tot barallant-se amb un examen de Plató, jo encetava la lectura de *Caïm*, la seva darrera novel·la. Potser mentre el Saramago ésser humà moria el Saramago escriptor continuava vivint perquè jo el llegia. Aquest és el miracle de la literatura, de l'art, del saber: els autors passegen pels camins tranquils de la immortalitat, com uns déus que s'ho miren tot des de fora i que no volen –o no poden- intervenir en els nostres afers més enllà d'observar com allò que han escrit ens commou, ens entusiasma, ens fa sentir vius.

Saramago és moltes coses, però d'una manera molt clara és un inventor d'històries molt peculiars escrites amb un estil molt personal. D'entrada, més que allò que ens explica, ens sorprèn la manera com ens ho explica. Les novel·les són un conjunt de capítols en què els punts i a part quasi no existeixen i en què els diàlegs dels

personatges queden inserits dins la narració tot fent servir el seu peculiar recurs de posar una coma i continuar amb una majúscula. Està clar que cal acostumar-se al seu estil, però una vegada ja te l'has fet teu el resultat és molt suggerent. La història és una unitat ben compactada i tots els matisos s'hi descobreixen a dins. Transcrit un fragment del capítol 2 de la versió en castellà per si algú encara no ha tingut el plaer de passejar per Saramago. L'escena es situa en el moment en què Eva –segons Saramago eva, perquè els noms propis no van en majúscules-, després de ser expulsada amb Adam del jardí de l'edèn, intenta convèncer –seduir?- a l'àngel protector del paradís, –amb la seva espasa de foc a la mà, perquè vulneri una mica les ordres i que els doni una mica de fruita per matar la profunda gana. Mireu la bellesa del moment, de l'estil, de les complicitats que marca, de la subtilitat dels sentiments insinuats:

"Eva había vencido la batalla dialéctica, ahora sólo faltaba la de la comida. Dijo el querubín, Voy a traerte algunos rutos, pero tú no se lo digas a nadie, Mi boca no se abrirá, aunque en en cualquier caso mi marido tendrá que saberlo, Vuelve con él mañana, tenemos que conversar. Eva se quitó la piel de encima de los hombros y dijo, Usa esto para traer la fruta. Estaba desnuda de cintura para arriba. La espada silbó con más fuerza, como si hubiera recibido de súbito un flujo de energía, la misma energía que impelió al querubín a dar un paso hacia delante, la misma que le hizo levantar la mano izquierda y tocar el seno de la mujer. No sucedió nada más, nada más podía suceder, los ángeles, mientras lo sean, tienen prohibido cualquier comercio carnal, sólo los ángeles caídos son libres de juntarse con quienes quieran y con quienes los quieran. Eva sonrió, puso su mano sobre la mano del querubín y la presionó suavemente sobre el seno. Su cuerpo estaba cubierto de suciedad, las uñas negras como si las hubiese usado para cavar la tierra, el pelo como un nido de anguilas entrelazadas, pero era una mujer, la única".

Aquest fragment és una petita mostra del fer literari de Saramago, un univers que vaig descobrir i em va captivar –suposo que com a moltíssima altra gent- amb la simplement meravellosa novel·la *L'any de la mort de Ricardo Reis* que, a meitats dels anys vuitanta, va fer que Saramago fos conegut i admirat molt més enllà de Portugal. L'any de la mort de Ricardo Reis és un homenatge senzillament sincer i càlid a Fernando Pessoa, el gran poeta, i a la seva Lisboa com a ciutat literària. Ara ja no podrà escriure més sobre Lisboa, sobre Pessoa, sobre la vida. Però ens ha deixat l'esplèndida herència d'un grapat important de textos que no ens deixen indiferents. No és això la immortalitat?

Preferències de baixa qualitat?

El Baix Maestrat sempre ha estat un referent pel que fa a tot allò que té a veure amb el sector del moble, la fusta i les seues indústries afins. Ací tenim l'AIDIMA (Institut Tecnològic del Moble), com a referent del que ha de ser, o hauria de ser vist el que està passant, una eina pel desenvolupament d'aquest sector. Teníem (en passat, malauradament), un Cicle Formatiu de Fusta i Moble, a

l'IES Joan Coromines que, si més no, hauria d'haver estat un referent, també, per abastir de treballadors de qualitat a tota aquesta indústria. Però, tot i tenir-ho tot, de resultes, inexplicablement, va i perdem una d'aquestes dos potes sobre la qual s'ha de sustentar qualsevol indústria, la de la qualitat dels seus treballadors.

I així ens trobem, amb una situació incoherent on per una banda tenim una eina molt important pel desenvolupament del sector com és l'AIDIMA, però per contra deixem perdre, de manera inconcebible, l'altra, la de la qualificació i professionalització dels seus treballadors mitjançant la seua formació (Cicles Formatius). Si el que pretén la indústria és la qualitat del sector, certament, no sembla, aquesta, la millor manera de potenciar-lo.

739

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Si no es contracta a la gent qualificada, com inicialment s'havia previst al crear aquest cicle formatiu, difícilment les nostres empreses arribaran a ser suficientment competitives. Ara bé, si el que és vol són treballadors amb baixa qualificació, als quals se'ls hi paga de la mateixa manera, procedents majoritàriament d'ETTs, i que se'ls pot despatxar fàcilment, aleshores

tot quadra.

Certament, i als fets ens remetem, açò no deixa en massa bon lloc, almenys en aquesta zona, a la majoria dels empresaris del sector. I és que sembla evident que, amb la pata coixa, no és, precisament, com millor és pot avançar. I menys, en aquesta època de crisi

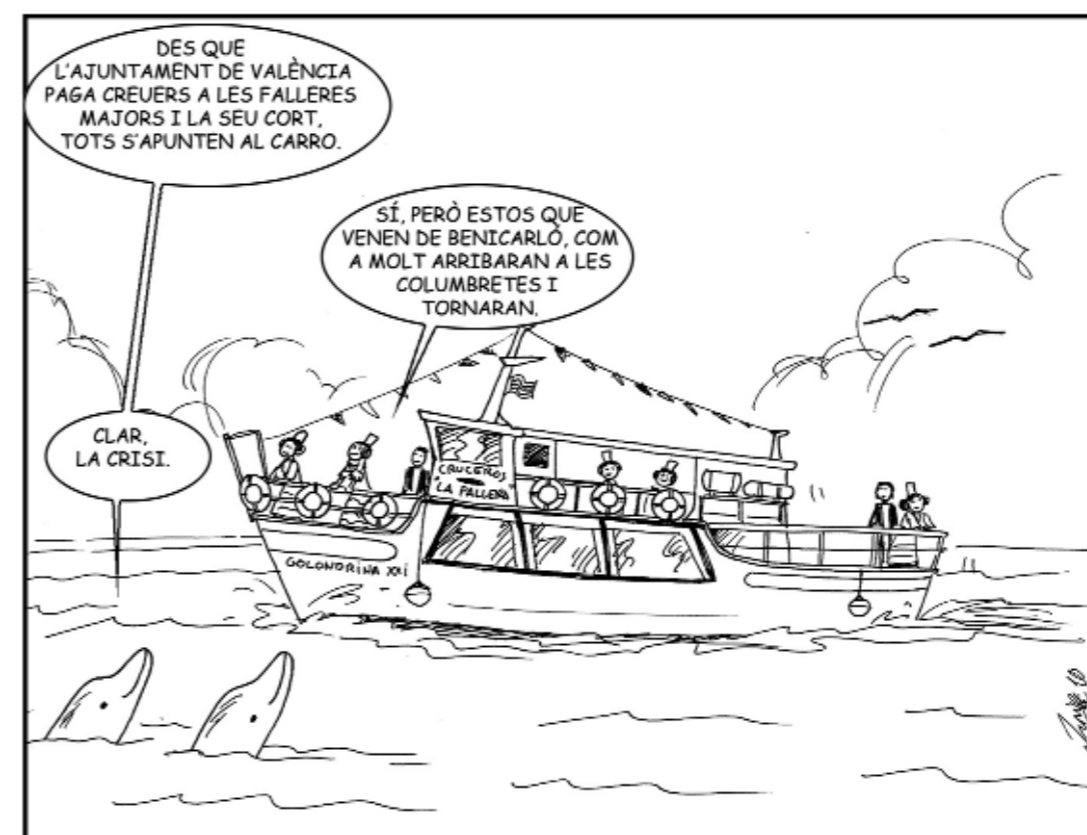

Per Xavi Burriel

“Cruceiros falleros ‘La Crisis’ “

El còmic

laveubenicarlo@terra.es

Carxofa: ara que tenim a sobre la nit de Sant Joan i que, aquesta, sempre ha estat l'entrada dels guardons als esportistes benicarlandos que millor manera d'agrair-ho que, encara que simbòlicament, donant-los a tots una carxofa. Això sí, amb DO Benicarló.

Panissola: ben rasposa per a tots aquells que pensen que l'educació és mercantilisme. L'Educació Pública, amb majúscules, no pot ser mai moneda de canvi dels vaivens de les distintes forces polítiques que ens governen. Si és pública ha de ser de qualitat, perquè allò públic hauria de ser el seu sinònim. El contrari, l'opció privatitzadora, tot i lícita, no hauria d'entrar en els plans dels governs públics. Seria com dir que allò públic és sinònim de roïn (com els polítics?).

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4
info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassó

Cultura

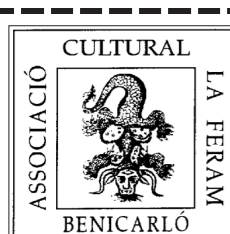
Món rural

Esports

Gastronomia

Classificats

Libres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

